

повдигналь горделиво главата си, и рѣ-
каль: „ако ти, Халиль-ефенди, искашь
отъ мене подобна жертва, то та мола да
ма вѣрнешь пакъ въ темницата, и да ма
оставишь намира: азъ цѣли десетъ години
да пролѣжа въ тумрукътъ, то и тогава нѣ-
ма да испълна твоята воля... Да про-
дамъ своите дѣца! Ти, както ми са чини,
или си полудѣлъ, или мислишь, че Танчо
е свиня, която поглѣща своите прасета;
ти мислишь, че азъ не съмъ човѣкъ, а до-
биче!“

При Халила сѣдѣль Нейко, Нейко чор-
баджи, Нейко векилицътъ, Нейко камзама-
линътъ, Нейко вѣрниятъ рабъ на сичките
аги, които дохождаха въ нашето село; съ
една дума, онзи Нейко, който по своятъ
гнуснавъ характеръ, по безчестието, и по
безсовѣстността бѣше равенъ съ най-дол-
ните фанариоти. Халиль-ага нищо не пра-
веше безъ Нейка; Нейко бѣ за него най-
вѣрниятъ слуга; той испълняваше сичките